

i hvert fald bliver hjemmel til at lade honorarerne gå i kommunekassen.

Formanden:

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Kristen Touborg.

Kristen Touborg (SF):

Tak for debatten.

Jeg synes, det har været en opløftende debat, hvor der er udtrykt varierende positivitet over for forslaget, og jeg synes også, det er rart, at adskillige partier klart giver udtryk for, at det er en problemstilling, det er nødvendigt at se på. Derfor har vi naturligvis heller ingen problemer med at afvente resultatet af det udvalgsarbejde, der er sat i gang.

Faktisk blev forslaget fremsat for et års tid siden, men af forskellige grunde, bl.a. afholdelsen af folketingsvalget, er behandlingen udsat et par gange, så det i dag er første gang, forslaget er til behandling, så det er fint nok for mig, at vi afventer resultatet af udvalgsarbejdet.

Flere har udtrykt ønske om, at der bliver afgivet en beretning af udvalget på baggrund af forslaget, så man kan finde frem til den mest hensigtsmæssige måde at gøre det på, og det synes jeg også ville være udmærket.

De Konservative og Dansk Folkeparti har været de mest forbeholdne over for forslaget, men jeg opfatter det dog ikke sådan, at man er fuldstændig afvisende. Jeg hæftede mig lidt ved, at De Konservatives ordfører gav udtryk for, at bengnaveri skal undgås. Det er også et grimt ord, men sagen er jo, at det i virkeligheden er meget dækkende, og jeg synes måske ikke, De Konservative gik helt ind til sagens kerne og forklarede, hvordan bengnaveri kan undgås, når man ikke vil være med til at give et lovgrundlag for, at det kan undgås. Men det får vi jo lejlighed til at snakke om i udvalget, så det tror jeg vi skal lade ligge til det tidspunkt.

Jeg vil gerne sige tak for debatten og ser frem til, at vi får gjort noget ved problemet.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør

indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 12:

Forslag til folketingsbeslutning om 100 pct. statsrefusion af alle overførselsindkomster.

Af Line Barfod (EL) m.fl.

(Fremsat 13/10 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Kl. 16.15

Forhandling

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Enhedslistens forslag går ud på, at Folketinget pålægger regeringen at indføre 100 pct. statsrefusion af alle overførselsindkomster, som kommunerne udbetaler senest pr. 1. februar 2006. Som forslagsstillerne selv skriver, er det en delvis genfremsættelse af B 100 fra folketingsåret 2002-03.

Forslaget lyder forholdsvis simpelt. Men sidste gang skete der det, at hele det kommunale finansieringssystem kom i spil. Det lægger bemærkningerne også op til, og så bliver diskussionen ret teknisk og noget mere indviklet.

Jeg har ikke tænkt mig at deltage i en teknisk diskussion af, om det er regeringens eller kommunens eget ansvar, hvis der mangler 1 mio. kr. i kommunekassen i år i forhold til sidste år. Der er som bekendt et nyt finansieringssystem på vej.

Indenrigs- og sundhedsministeren har planer om at fremsætte lovforslag i 2006, og jeg vil derfor ikke i denne sammenhæng bruge mere tid på det emne, især ikke da Folketinget tidligere i dag har haft en debat om spørgsmålet.

Hvis jeg så skal vende mig mod refusionstemaet, vil jeg godt holde fast i, at refusionsprocenter er styringsinstrumenter på lige fod med andre styringsinstrumenter, de fungerer godt, og de er baggrund for, at et meget stort område kan administreres ved anvendelse af forholdsvis få statslige ressourcer. Det er vigtigt for regeringen.

Der er 100 pct. refusion af folkepension, men på det punkt er der jo ikke meget at raffle om: Enten er man fyldt 65 år, eller også er man ikke.

Mange af de andre ydelser, som kommunerne udbetaler, baserer sig på skøn, og 100 pct. refusion er ikke velegnet på områder med et betydeligt skønselement. Derfor er der ofte fuldt lovligt nogle forskellige muligheder, der kan tilbydes mennesker, der har behov for hjælp.

Det vil være meget omfattende at lave et system, der i mindste detalje beskriver, hvordan kommunen skal agere i valget af foranstaltninger over for det enkelte menneske, og det ville givetvis aldrig komme til at fungere efter hensigten. Det ville blive et meget stift system, der mere ville lede tanken i retning af kommandostyring.

Man kan altid diskutere, hvilke refusionssatser der vil være passende, det vil sige, hvor store skal incitamenterne være? Men forslaget om at sætte refusionerne op til 100 pct. er i direkte modstrid med regeringens politik. I aftalen om »En ny chance til alle« f.eks. ændres der jo netop på en række refusionssatser med henblik på at skabe bedre incitament for kommunerne til at gøre en aktiv indsats for borgeren i stedet for at lade mennesker gå på passiv forsørgelse.

Jeg mener stadig, at Enhedslistens forslag er et fejlskud. Kommunerne skal ikke have det nemmere ved blot at spise mennesker af med penge, vi skal altid holde os for øje, at ingen opgives i vores samfund, det er den fornemste forpligtelse, vi har.

Regeringen indstiller derfor lovforslaget til forkastelse.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu er der intet i det her forslag, der handler om, at man skal opgive mennesker. Tværtimod er hovedsigtet med forslaget, at man skal tage hensyn til mennesket frem for økonomien.

DSI, De Samvirkende Invalideorganisationer, holdt en stor konference i går om retssikkerhed på det sociale område, hvor det var et stort tema, at det i kommunerne er økonomien, der styrer frem for juraen, og det, der blev sagt meget klart, var, at økonomien er det, der er afgørende, selv om det er i modstrid med juraen.

Jeg vil gerne høre, om det også er det, ministeren lægger op til her, når ministeren siger, at refusionsudgifter er et styringsinstrument, altså at det, der skal være afgørende for, om et menneske får den ene eller den anden eller den tred-

je ydelse, ikke skal være, hvad der står i lovparagrafferne, men hvilken refusionsats der er på de forskellige ydelser, og at det er det, kommunerne skal agere ud fra. Er det det, ministeren mener skal være afgørende?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Hvis vi nu tager integrationsaftalen, som vi netop har truffet, har vi besluttet at gøre en særlig indsats for de kontanthjælpsmodtagere, der ikke de sidste 12 måneder har fået et tilbud fra kommunen. Der ændrer vi refusionssystemerne sådan, at i de perioder, hvor kommunen gør noget for borgeren, er refusionen 65 pct., i de perioder, hvor kommunen ingenting gør, er refusionsprocenten 35 pct., og det er efter min mening en af de gode metoder, vi har til at give incitament til, at man rent faktisk giver borgeren tilbud, så borgeren kan komme ud af offentlig forsørgelse og i et eller andet omfang blive selvforsørgende.

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det var sådan set ikke det, jeg spurgte om.

Det, jeg spurgte om, var, om ministeren er enig i det billede af virkeligheden, der blev tegnet på konferencen i går om retssikkerhed på det sociale område, nemlig, at det, der rent faktisk sker, både når der bliver vedtaget lovgivning i Folketinget, og når man sidder ude i kommunerne, er, at hvis man ønsker at ændre på noget, så er det refusionssatserne, man ændrer på, og så er det det, der er afgørende, og ikke hvad der står i lovparagrafferne. Så bliver det refusionssatsen, der er afgørende for, hvilke ydelser folk får, også selv om der ikke er nogen hjemmel til i lovgivningen, at det er det, der skal være afgørende, og selv om det nogle gange kan være i modstrid med, hvad der står i lovgivningen.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det tror jeg ikke er en retvisende beskrivelse af virkeligheden. Jeg tror, at der er mange kommuner, der gør et rigtig godt stykke arbejde, og som ikke bare lader sig lede af refusionsprocenter.

For mig er det afgørende, at vi laver systemer, der opmuntrer kommunerne og giver incitament til, at de kan være aktive over for borgerne frem for at lade dem gå på passiv forsørgelse.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil gerne følge op på det, som fru Line Barfod var inde på, og spørge ministeren meget direkte – for det har faktisk været oppe i debatterne de to sidste gange, vi har drøftet refusionstakster, at virkeligheden har flyttet sig lidt væk fra nogle af de intentioner, der var i de eksisterende refusionstakster – om ministeren slet ikke er bekendt med, at der faktisk er nogle mennesker, som kommer i klemme i nogle meget, meget lange forløb, hvor de får arbejdsprøvning på arbejdsprøvning og revalidering på revalidering, i stedet for at kommunerne hugger til med det samme og siger: Det her er en oplagt sag, du skal have den førtidspension i et hug, i stedet for at du skal igennem rigtig mange forløb.

Kender ministeren slet ikke sådan nogle historier?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg tror, vi skal være meget opmærksom på, hvordan virkeligheden er, og vi skal også hele tiden følge med og tilpasse os virkeligheden. Det, det her forslag handler om, er, at der skal være 100 pct. refusion af alle overførselsindkomster, og det er jeg ikke enig i.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Nej, det er jeg heller ikke. Det var også derfor, vi måske godt kunne sige: Skal vi ikke se på refusionerne, når vi nu alligevel skal til at kigge på noget? Så det, jeg efterlyste, var bare sådan en lille indrømmelse af, at det hele ikke var så romantisk rosenrødt, som jeg synes ministeren tegnede et billede af at det var.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg gav jo netop et eksempel på, hvordan vi i forbindelse med integrationsaftalen ændrer refusionsprocenterne. Tidligere var der 50 pct. refusion af alle udgifter. Nu har vi gjort det sådan, at i de perioder, hvor kommunen foretager sig noget aktivt for borgeren, er der 65 pct. refusion; i de perioder, hvor den ikke gør noget, er der kun 35 pct. Det er da et forsøg på at tilpasse sig virkeligheden.

Formanden:

Tak til beskæftigelsesministeren. Så tager vi fat på ordførerrækken. Det er hr. Leif Mikkelsen.

Leif Mikkelsen (V):

Det kan jo i løbet af dagen næsten blive svært at finde på nye formuleringer, for vi har kredset om spørgsmål om udligning hele dagen, og vi har signaleret, at vi står foran et nyt udlignings-system. Derfor ville det være halsløs gerning, hvis nu vi pludselig vedtog et princip omkring refusionsdelen, som vi jo ikke kan undgå at vurdere i sammenhæng med hele udligningsreformen. Vi har ligesom slået helt fast i dag, at den er på vej, at den snart kommer, og derfor ville det være urimeligt at vedtage det her forslag. Dermed har jeg selvfølgelig sagt, at Venstre ikke kan støtte det, for refusionssystemet og udligningsystemet bør altså ses i sammenhæng.

Så når man nu ikke kan sige noget godt om et forslag, så kan man jo eventuelt lade være med at sige noget, og det skal jeg så gøre nu.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kunne godt tænke mig, at Venstres ordfører ville løfte bare en lille flig af sløret for, om Venstre mener noget om, hvorvidt mennesker skal behandles ud fra, hvad man sagligt, fagligt vurderer vil være det bedste for det pågældende menneske, eller ud fra hvilken refusionsats der er på forskellige ydelser. Det må Venstre vel kunne have en holdning til, selv om der ikke ligger noget forslag til udligningsreform på bordet endnu.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Det er fuldstændig rigtigt. Det skal vurderes ud fra, hvad der er godt for mennesker – så enkelt er det svar – og ikke noget andet. Spørgsmålet er så, om fru Line Barfod helt har sikkerhed for, hvad der er bedst i den sammenhæng. Hvad er det, der får kommunen til at gøre mest? Er det 100 pct., eller hvad er det? Det skal være, hvad der er bedst for mennesker.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Men hvis Venstre mener, at det skal være det faglige hensyn til, hvad der er bedst for det enkelte menneske, hvorfor ønsker Venstre så ikke at sige, om man vil have en ensartet refusion, el-

ler om man fortsat vil bruge refusionen, altså økonomien, til at bestemme, hvor mange der skal være på de forskellige ydelser? For det, man gør, når man fastsætter de forskellige refusionssatser, er jo at skruer op og ned for, hvor mange der skal være på de forskellige typer ydelser.

Der er det, jeg spørger, om Venstre politisk har en holdning til, at spørgsmålet om, hvilke forskellige ydelser folk skal være på, skal fastsættes i lovparagraffer, så man tager et fagligt hensyn til, hvad der er afgørende, frem for at man gør det ved hjælp af økonomien med refusionssatserne.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Refusion går jo ud på, at en kommune modtager refusion for en ydelse til borgeren. Det forhindrer, uanset hvad den refusionsprocent er, jo ikke, at mit politiske budskab er, at der skal gøres det bedst mulige for borgeren. Forhåbentlig skeler en kommune ikke til, hvad de får mest refusion for, og at det bestemmer, hvad de vil gøre for deres borgere. Sådan er det forhåbentlig ikke, man tænker i det kommunale system.

Så jeg har fuld tillid til, at man vil gøre det bedste for borgerne. Det har vi lige valgt nye folk til i de her nye byråd, og ud fra hvad jeg har hørt i den politiske debat op til valget, er der ingen politikere, der ikke vil gøre det bedste for borgerne, det har de sådan set lovet alle sammen. Derfor vil jeg bare fastholde: Lad os nu se på det her i en sammenhæng med hele udviklingsreformen.

Formanden:

Vi går videre i ordførerrækken, og det er fru Karen J. Klint som ordfører.

Karen J. Klint (S):

Jeg tror, jeg anede mere end en enorm træthed hos Venstres ordfører over, at vi skal have debatten, for nu har vi jo lige overstået debatten om F 6. Men det kunne jo være, at der var nogle, der fulgte med i debatten, som ikke har hængt på hele dagen, og som måske heller ikke tænker historisk tilbage på, at vi har haft en debat om refusioner før. Så derfor vil jeg alligevel tillade mig at sige noget om det historiske og noget om det indledningsmæssige, for vi er jo 3 år bagud med en udligning og en refusionsændring i Danmark.

Der var en aftale i et flertal her i Folketinget med regeringspartierne og nogle af os andre, som lavede de refusioner, som vi nu har til debat i dag. Jeg kan med det samme sige, at vi heller ikke støtter en 100 pct. refusionsændring, som beslutningsforslaget lægger op til her, men vi er åbne over for at drøfte de erfaringer, vi har med det nuværende refusionssystem, for der er både positive og negative erfaringer.

Vi havde jo en lovgivning, som var vedtaget af et flertal i Folketinget, om grundtaksmodellen, der faktisk lovbefalede Folketinget at komme med et udligningssystem en bestemt dato – en dato, som vi her til nytår er 3 år bagud i forhold til. Så er det vel ikke uforskammet, at man rejser debatten med jævne mellemrum.

De to sidste gange, vi har drøftet refusionsordninger, har været her sammen med beskæftigelsesministeren, og når spørgsmålet har været oppe i Kommunaludvalget, men vi har også drøftet et SF-forslag i Socialudvalget med socialministeren. Når man læser en udskift af de to debatter, så er de jo både ens og noget forskellige. Jeg noterer mig i hvert fald, når jeg kigger på udskrifterne, at der i Socialudvalget fra Venstres side er en meget større forståelse for, at der er problemer med det nuværende system, end hvad jeg hørte Venstres ordfører komme med i dag.

Hr. Hans Andersen blev dengang, sidst det blev drøftet – det var den 16. november sidste år – spurgt af hr. Villy Søvndal, om han godt ville være med til at sende et klart signal om, at der er sager, hvor mennesker ikke skal trækkes igennem lange, besværlige, fysisk smertefulde forløb, men rykke direkte til pension. Da havde hr. Hans Andersen det korte svar: Ja.

Det var jo en meget fin indrømmelse af, at det er noget, vi skal tage højde for. Jeg vil gerne sende det signal i dag, også selv om vi har drøftet F 6 og signalerne er givet før, at vi skal have en ordening, hvor der er de rigtige incitamentter til, at folk får den fagligt, menneskeligt og juridisk rigtige behandling i det rigtige tempo og inden for den tidsfrist, der skal til. De skal ikke have nogen forkerte forløb, fordi man kan kigge på nogle refusionstakster og så skele til: Hvad har man råd til, hvad har man lyst til, hvad boner mest, og hvad ser pænest ud i statistikken?

Kl. 16.30

Vi skal også have kigget ikke kun på selve refusionerne, men på hvordan det hænger an i det samlede udligningssystem, for vi ved jo alle, at kommunerne ikke er lige rige eller lige fattige,

og den ulighed er faktisk blevet meget større i de 3 år, vi er bagud med reformen.

Derfor skal der ses på nogle ændringer. Jeg synes ikke, det gør noget, at vi har debatten i dag om, hvordan de ændringer kan ønskes af nogle enkelte partier, og så må vi andre partier sige, hvad vores mening er. Vi vil gerne være med til at se på systemet, og vi håber også, at regeringen inviterer, så vi får en reform, som flertallet i Folketinget kan slutte op om, og at den ikke bliver majoriseret igennem med et smalt flertal.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jamen fru Karen Klint har jo fuldstændig ret. Nu har vi været her hele eftermiddagen og diskuteret kommunale forhold, og nu møder et af de store partier med en ny, frisk ordfører, og det kan jo tvinge de øvrige ordførere helt i knæ. Men det er jo dejligt, at der er nogle, der vil tage diskussionen op.

Jeg synes, at der i fru Karen Klints bemærkninger ligger, at kommunerne ikke prioriterer efter, hvilken ydelse borgeren har ret til og har krav på, men at der prioriteres ud fra et økonomisk synspunkt. Hvad bygger fru Karen Klint den påstand på?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det er jo egentlig et meget godt spørgsmål, for jeg har godt nok ikke taget statistikkerne med, men når vi kigger på den score, der er i statistikkerne fra Ankestyrelsen, så er der faktisk ret mange borgere, der får medhold i, at de har fået en for lang og for langsom og forkert sagsbehandling.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Ja, det er rigtigt, at der er sager, der kører i skoven, det er der jo altid, hvor sagsbehandlingen er forkert og bygger på et forkert grundlag, hvad angår den enkelte person. Dertil har vi jo hele ankesystemet med det sociale nævn osv.

Men det, jeg er ude efter, er en hovedtendens, den hovedtendens, fru Karen Klint påstår findes, nemlig at kommunerne i virkeligheden kan fastlægge og prioritere ud fra det økonomiske synspunkt. Er det en rigtig påstand?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Når vi ser udviklingen i statistikkerne over ankesager, så er der i hvert fald en tendens, der gør, at det ikke kun kan være, fordi man laver dårligere sagsbehandling, men måske også, fordi man skeler lidt til, at det alt andet lige bedre kan betale sig for en kommune at have folk i nogle lange forløb i revalidering i stedet for at give dem den hurtige og den korte sagsbehandling i forbindelse med pension.

Vi hører også, at det er problematisk for de kommuner, som har ventet længst på udligningsreformen, at de ikke har råd til at udføre arbejdet i lovens ånd, netop fordi de får den lave refusionstakst, hvis de tildeler en førtidspension. Det er jo en skæv fordeling, at der faktisk er ubalance mellem arbejdsmarkedet og mulighederne for revalidering og så den sociale belastning, som de samme kommuner har. Det er omvendt proportionalt, og det øger så den ulighed, jeg også nævnte.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg vil bare høre, om ordføreren kan bekræfte, at også Folketingets flertal jævnlige bruger refusionsprocenten til at opnå bestemte resultater med, at man altså fra lovgivers side regner med, at kommunerne følger refusionsloven. Man bruger det til at regulere, om man vil have flere eller færre f.eks. på førtidspension.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det har jo været grundideen, og det lagde jeg heller ikke skjul på. Jeg sagde også rent ud, at refusionsmodeller også er incitamenter, og det var det også i oplægget til grundtakstmodellen. Men netop fordi der blev ændret så voldsomt på den i 1998-99, var der jo også enighed om hos det samme flertal, at man skulle se på den i den evaluering, der skulle komme. Derfor var datoen jo fastsat i lovgivningen omkring grundtakstmodellen. Miseren er jo opstået, fordi vi er 3 år bagud.

Det kunne jo godt ske, at vi havde lavet nogle andre refusionssatser, hvis vi havde opfyldt vores lovgivning omkring grundtakstmodellen.

Formanden:

Tak til fru Karen J. Klint. Så er det hr. Poul Nørgaard som ordfører.

Poul Nødgaard (DF):

I Dansk Folkeparti er vi overordentlig skeptiske over for dette forslag, hvor Enhedslisten ønsker, at alle kommunale overførselsindkomster skal overgå til 100 pct. statsrefusion i lighed med, hvad tilfældet er for folkepension. Den sammenligning er helt urealistisk, fordi folkepension er en ydelse, der opnås, når man når en vis alder.

Hvis man forestiller sig, at forslaget gennemføres på alle de områder, der er nævnt i forslaget, vil det kunne medføre, at kommunerne ikke længere har nogen form for tilskyndelse til at få borgerne væk fra de offentlige ydelser og over i aktiv beskæftigelse. Staten betaler simpelt hen ved kasse et efter forslaget.

Kl. 16.35

Enhedslisten kører meget på kassetækning i kommunerne. Det vil vi bestemt ikke beskyldte kommunerne for. De kommunale administrationer og byrådene arbejder efter min opfattelse aktivt og målbevidst for at få så mange som muligt af borgerne væk fra sociale ydelser og over i beskæftigelse.

Det er også mit indtryk, at de nuværende refusionsprocenter, som det også er skrevet i forslaget, virker meget hensigtsmæssigt. De er reguleret lidt en gang i mellem, har jeg set. Det har jeg også selv oplevet hjemme i min egen kommune, men det har der så været nogle saglige forklaringer på, og det skal jeg ikke komme dybere ind på her.

Med disse ord vil jeg bare sige, at Dansk Folkeparti ikke under nogen omstændigheder kan støtte dette forslag. Det har ikke groet i vores have, ikke noget som helst af det, der står i forslaget.

Formanden:

Tak til hr. Poul Nødgaard. Så går vi videre i ordførerrækken til hr. Christian Wedell-Neergaard.

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det Konservative Folkeparti afviser dette beslutningsforslag. Vi mener ikke, at det vil føre til det mål, at der sker en mere retfærdig fordeling.

Vi taler jo så meget om det kommunale selvstyre. Og i den situation er det jo vigtigt, at man har mulighed for at træffe et valg og at leve med konsekvenserne af det valg. Alt andet ville jo være ansvarsforflygtigende. For os Konservative er det vigtigt, at kommunerne føler et ansvar for deres beslutninger, og at de kommer til at leve med konsekvenserne.

Vi vil, at der skal være høj kvalitet i beslutningerne, og at man har nogle værktøjer, som danner et grundlag for at kunne træffe de rigtige beslutninger. Alt andet ville udvande systemet og gøre beslutningsforholdene diffuse.

Derfor er det her forslag slet ikke vores kop te. Vi mener ikke, at forslaget sikrer en sammenhæng mellem kommunernes kompetence og økonomiske ansvar på området. Der er jo et råderum i dag til at træffe rigtige beslutninger. Og der er ikke tale om kassetækning, men der er tale om forskellig sammensætning af borgerne i kommunen. Der er altså ikke tale om en ensretning, men man kan træffe valg, der passer til netop den kommune.

Vi er imod 100 pct. kompensation for alle overførselsindkomster. Vi er imod, at der gives kommunerne individuel kompetence til at regulere forskellige overførselsindkomster, som det også ligger i forslaget. Vi har jo netop vedtaget en kommunalreform, og her får sagsbehandlernes en øget kompetence til at arbejde inden for deres felt, og flere sager af samme slags giver bedre muligheder for at træffe de rigtige beslutninger.

Jeg må altså klart afvise, at der foregår kassetækning. Efterlønnen er mest attraktiv, når man er 60 år. Det er klart. Der gives førtidspension til dem, der har behov, og ellers har de jo mulighed for at klage. Og der betales sygedagpenge i hele sygeperioden. Der ligger ikke noget pres på den enkelte for at møde op på arbejde i syg tilstand.

Derfor synes jeg, at der her er tale om et forslag, som på ingen måde medvirker til det, som vi ønsker, nemlig at lægge noget kompetence og beslutningskraft i kommunerne, give folk et incitament og et engagement og træffe de rigtige afgørelser.

Vi afviser derfor 100 pct. kompensation.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Først skal jeg lige sige, at der intet i forslaget står om, at kommunerne selv kan fastsætte ydelser. Det fremgår af lovgivningen, hvor høje de forskellige overførselsindkomster er. Vi har bestemt ikke foreslået, at kommunerne skal til at fastsætte hverken kontanthjælp eller førtidspension eller andet.

Så sagde hr. Wedell-Neergaard, at kommunerne havde kompetence til at vurdere. Men hvor kan kommunerne gå hen og påvirke, så folk f.eks. ikke bliver nedslidte af deres arbejde? Når

vi nu ved, at det i høj grad f.eks. er dem, der arbejder på sygehusene, der bliver nedslidte af at skulle løbe alt for stærkt, hvad er det så lige, kommunerne kan gøre for at forhindre, at det sker og dermed, at de får store udgifter til sygedagpenge og førtidspension? Eller hvis de har andre store virksomheder i kommunen, som nedslider borgerne, hvad er det så lige, kommunerne kan gøre for at forhindre, at det sker, og dermed forhindre, at de får de store udgifter?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Altså kommunerne kan jo ikke påvirke den arbejdssituation, som folk har i andre dele af den offentlige sektor, ud over hos de medarbejdere, kommunen selv har. Men kommunen kan jo arbejde med at skabe et godt grundlag for virksomhederne og, når der så opstår en sag, finde den relevante ydelse, som vedkommende skal have, og dermed sikre, at de krav, der er til den kommunale service, og den lovgivning, der er på området, bliver overholdt. Så kommunerne har jo mulighed for at give borgerne netop den service, de har behov for.

Kl. 16.40

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Som jeg hørte hr. Wedell-Neergaard, så startede han med at sige, at kommunerne ikke har mulighed for at påvirke, hvilke arbejdsvilkår folk arbejder på andre steder end på kommunens egne arbejdspladser. Og det betyder jo, at kommunen ingen mulighed har for at forebygge, at der bliver mange, der bliver syge og nedslidte af deres arbejde, f.eks. på sygehusene, f.eks. på andre virksomheder. Og dermed kan kommunen ikke påvirke, hvor mange der kommer på sygedagpenge eller får andre behov for offentlige ydelser.

Det betyder, at det, kommunerne har mulighed for at påvirke, er valget imellem, om folk skal på den ene eller den anden eller den tredje af de ydelser, kommunerne kan give. Og her har vi så refusionssatserne, som ministeren kaldte styringsinstrumenter. Det vil sige, at det så bliver det enkelte menneske, der kommer til at undgælde for, at man i nogle kommuner har mange, der bliver syge og nedslidte, fordi man har mange virksomheder af den slags.

Hvad er De Konservatives bud på, hvordan vi løser det problem, når De Konservative ikke ønsker at gå ind og hjælpe kommunerne og de

mennesker, der kommer i klemme, ved at give 100 pct. statsrefusion?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg var glad for det, vi startede med, at der var en lille korrektion, nemlig derved at man ikke i kommunerne kan fastsætte støtteniveauet eller niveauet for de forskellige ydelser.

Men der er jo tale om skøn i de her sager, og det skøn skal de kommunale sagsbehandlere jo være i stand til at udøve. Og i det skøn indgår jo niveauet for visitation: Hvornår er en borger berettiget til en bestemt ydelse? Og hvis der er borgere, så er der jo også en mulighed for at skabe grundlag for en forebyggelse, således at færrest muligt kommer ind under de her ordninger. Og er de kommet ind under ordningerne, ja, så kan der skabes mulighed for, at de kan komme tilbage i beskæftigelse.

Så jeg mener, kommunen jo deltager i den her proces på en måde, hvor man forsøger at få borgerne tilbage i beskæftigelse i det omfang, det kan lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Debatter kan jo føre til meget, også godt. Den her har ført til en forvirring på et noget højere plan om, hvad Det Konservative Folkeparti i virkeligheden mener om, hvad det er for tilskuds- og udligningsordninger, man skal rette til kommunerne.

Jeg kan forstå, at man er meget imod, at man har ren refusion, for det ville sådan få tingene til at sejle. Og det må jo være ud fra den betragtning, at kommunerne ikke sidder og til lige netop den person laver den meget nøje og præcise sagsbehandling, for det er bare statens penge, og så kan man gøre, hvad man nu synes er nemt. Det er jo en anklage, der vil noget.

Jeg vil imidlertid gerne anerkende den, for der er jo selvfølgelig noget om, at man vil have en tendens til at gøre noget, der er lidt lettere og lidt venligere og lidt rarere og ikke nødvendigvis det, der måske i situationen er det allerkløgeste.

Men det er, fordi jeg anerkender – det gør Socialdemokratiet – at der er nogle incitamentter for kommunerne til at kombinere det, der er det helt rigtige i situationen, med, hvad det længere sigt også økonomisk er. Men det afviser den konservative ordfører så med at sige, at kommunerne ikke laver kassetænkning.

Jo, når de laver positiv kassetænkning, når de tænker sig rigtig, rigtig godt om, hvordan pengene bruges, så de bruges optimalt, men man må også anerkende, at der selvfølgelig også kan være negativ kassetænkning, nemlig at de en gang imellem siger: Nej, det bliver godt nok lidt for rigeligt dyrt. Og det er den nuancering, jeg vil spørge om ikke Det Konservative Folkeparti i lighed med Socialdemokratiet vil anerkende.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Man kan jo sige, at jeg er helt enig i, at 100 pct. kompensation fører til ansvarsforflygtigelse, og at man vil lægge sig på den gode side i stedet for at skabe de løsninger, som er, om man så må sige, både økonomisk og for den enkelte de rigtige, og at man dermed har så præcis en sagsbehandling som muligt.

Men jeg er enig i, at der naturligvis er tale om positiv kassetænkning forstået på den måde, at man finder den rigtige ydelse til den rigtige borger, og at man dermed sikrer sig, at udgiftsniveauet på det her område er ansvarligt og fornuftigt, og at der ikke er negativ kassetænkning i det, at man fører borgerne over på de billigste og laveste ydelser. Den konsekvens vil jeg afvise.

Kl. 16.45

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg tror, at de fleste vil være fuldstændig enige i, at den konsekvent negative kassetænkning ikke findes, men jeg synes, at det er meget, at man kan stå her i Folketinget med den viden, vi har om både de afgørelser og de tendenser, der er i afgørelserne, og sige med klar røst, at det ikke finder sted.

Der er leveret eksempler på nogle situationer, hvor det oftere finder sted end andre, og det er der, man kan pege på, at det ville være klogt at tage det med i den samlede vurdering af vægtingen og balancen mellem refusionen – den ene eller den anden størrelsesorden af refusion – og den generelle bloktilskudsudligning, for selvfølgelig kan det element være der.

Jeg er faktisk overrasket over, at der står en på talerstolen i det danske Folketing og siger: Det sker ikke.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Altså det, der er mit udgangspunkt, er, at refusionsniveauet, sådan som det foreligger oplyst, er på et passende niveau og skaber det rigtige incitament, og at visitationerne til de her ydelser er på det niveau, som er passende. Men det er da klart, at den positive kassetænkning i retning af, at man kigger på den økonomiske virkning på kommunens økonomi, selvfølgelig er der.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg hørte den konservative ordfører sige, at der ikke er grundlag for at se på balancen i refusionsmodellerne. Der blev faktisk sagt, at den ordning, vi har nu, er o.k., og at der ikke sker kassetænkning. Det synes jeg er en nyhed.

Nu blev jeg for lidt siden betragtet som en, der så på det med friske øjne, og jeg kan så også sige, at jeg har læst, hvad De Konservative sagde, sidst vi drøftede det her forslag. Det var i april 2003, og da kom hr. Knud Erik Kirkegaard under debatten faktisk med en definition på negativ kassetænkning. Så der var i hvert fald en konservativ ordfører dengang, der anerkendte, at der ikke nødvendigvis i alle sager er den rigtige balance, og at vi måske skulle se på det.

Jeg hører det nu, som om der er en total afvisning af, at vi om den reform, der ligger foran os, går ind og tager en debat og forholder os til den kritik, der er af det nuværende system.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Nej, der er ikke givet en total afvisning. Jeg siger bare, at det skal være på et passende niveau, og et passende niveau er efter mit skøn det niveau, som foreligger i dag. Så det er det, der er udgangspunktet.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jamen jeg ved så næsten ikke, hvordan jeg skal spørge! Når ordføreren siger, at det passende niveau er det niveau, vi har i dag, så lyder det for mig, som om der ingen forandring skal være. Vi skal have et passende niveau, siger ordføreren, og bagefter siger ordføreren, at det passende niveau er de sats, vi har i dag.

Så er jeg nødt til at spørge en gang til: Er Det Konservative Folkeparti totalt lukket for dialog om balancer i refusionsordningerne?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Svaret er, at jeg synes, at det niveau, vi har i dag, er et passende niveau. Vi er ikke totalt afvisende over for noget som helst, men det er klart, at vi forud for denne debat har taget stilling til, at vi ikke ønsker fuld refusion. Vi mener, at den refusion, der er i dag, er på et passende niveau.

Formanden:

Tak til hr. Christian Wedell-Neergaard. Så er det hr. Ole Glahn som ordfører.

Ole Glahn (RV):

Der er ikke meget nyt i, og der er ikke meget godt i Enhedslistens forslag til folketingsbeslutning. Det er naturligvis altid i orden, at man prøver igen med et næsten identisk forslag, når der er valgt et nyt Folketing, men på et så principielt område som refusionsområdet er det meget optimistisk af Enhedslisten at foreslå, at der kompenseres 100 pct., når der var så stor modstand imod forslaget for 2 år siden.

I Det Radikale Venstre er vi meget tilfredse med den ordning, vi har i dag. Det er faktisk et fremsynet og visionært Folketing, der har vedtaget nogle rigtig flotte principper for, hvordan man skal refundere forskellige overførselsindkomster.

Det er en meget klog måde at bygge det op på. Vi har til fulde prøvet den fulde refusion. Vi har oplevet, hvordan kommunerne kassetænkte i at førtidspensionere næsten en hel årgang, fordi de forhånd opgav at skaffe dem i beskæftigelse eller uddannelse. Den billigste løsning var så på grund af en høj refusionssats at tildele folk en førtidspension, for så havde de ikke andre udgifter til dem end bare at udbetale den månedlige ydelse, som oven i købet blev betalt af staten. Det var en rigtig dårlig måde at gøre det på, og jeg synes ikke, at der er grund til, at vi kopierer de erfaringer fra dengang.

Kl. 16.50

Der er derimod grund til at forfølge det princip, som ligger i de refusionssatser, der refereres her, nemlig at jo tættere, folk er på arbejdsmarkedet i de ordninger, som man arbejder med, jo større refusion får man. Altså sådan at fleksjobrefusionen er på 65 pct., og den lavere refusion på 35 pct. gælder for folk, der er parkeret på en pension. Det er nemlig med til at fastholde kommunernes fokus på, at det faktisk gælder om at give folk en hjælpende hånd, så de kommer tilbage på arbejdsmarkedet.

Så vil jeg gerne i relation til den diskussion, der har været, tilføje, at det naturligvis altid er en afvejning mellem det juridiske krav, som borgeren har på at få den behandling, som passer til borgeren, og så de økonomiske hensyn. Det er det, som man har været lidt inde på i den tidligere debat. Jeg mener, at det selvfølgelig er de kommunalpolitikere, der er på stedet, som skal være med til at afgøre, om man på trods af, at refusionerne er sådan, vil pålægge kommunen de udgifter, der er ved at give en borger den rigtige behandling. Den mener jeg naturligvis at borgeren skal have.

Vi mener, at det er vigtigt, at kommunerne får de incitament, som ligger i den nuværende lovgivning. Til gengæld skal kommunerne også tildeles økonomiske rammer, der muliggør en fornuftig kommunal prioritering inden for disse rammer. Det er derfor Det Radikale Venstres synspunkt, at den ordning, som vi har på nuværende tidspunkt, er klog.

Den ordning, som Enhedslisten foreslår, er knap så klog. Det er ikke, fordi vi ikke anerkender, at Enhedslisten har ædle formål og en ædel tankegang bag det, men fordi vi tror, at det er lidt for meget en forblændet tro på, at det kan være vejen frem.

Vi må sige, at vi ønsker at fastholde principperne i den gamle model, men vi er selvfølgelig åbne over for at diskutere, som man var inde på fra Socialdemokratiets side, om der skal ske nogle justeringer og nogle ændringer i forbindelse med hele den refusions- og udligningsreform, der skal laves.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg håber, at jeg misforstod det, hr. Ole Glahn sagde. Men som jeg hørte det, så sagde hr. Ole Glahn, at man er nødt til at lave en afvejning mellem den juridiske ret, folk har, og så økonomien.

Betyder det, at hr. Ole Glahn mener, at hvis der er en borger, som opfylder betingelserne i loven for at få f.eks. førtidspension, men hvis økonomien i kommunen er trængt, skal kommunen lave en afvejning mellem hensynet til den trængte økonomi og borgerens rettigheder?

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Det gør det naturligvis ikke. Jeg beklager, at jeg har udtrykt mig uklart.

Jeg mener, at den debat, vi har haft indtil nu, måske har kunnet tegne et billede af, at det var økonomien, der styrede det hele. Det, jeg ønsker at understrege, er, at der naturligvis er et afgørende hensyn til den pågældende borgers situation. Det, jeg prøvede at sige, var, at når det koster kommunen noget at give en borger en ydelse som f.eks. en førtidspension, skal man først gøre det i det øjeblik, hvor borgeren er i en situation, hvor vedkommende ikke kan yde noget på arbejdsmarkedet.

Man skal bare være opmærksom på, at førtidspension ikke er en god situation for folk, der faktisk har en eller anden grad af arbejdsevne. De får en bedre velfærd, hvis de får en eller anden mulighed for at arbejde på deltid eller i nogle fleksordninger.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det glæder mig, at De Radikale holder fast i, at hvis folk har et juridisk krav på noget, så skal de også have det. Så kan man undre sig over, hvorfor flertallet i Folketinget så gentagne gange alligevel vælger at bruge refusionsstatser som styringsinstrumenter frem for de juridiske rettigheder.

Mit andet spørgsmål går så mere på forholdet mellem kommunerne, fordi hr. Ole Glahn tidligere har været meget optaget af, at kommunerne skulle have bedre vilkår. Men på det her område er der jo utrolig store forskelle på kommunernes muligheder, fordi der er mange forhold, som kommunerne ikke har indflydelse på.

Derfor undrer det mig lidt, at De Radikale slet ikke kan se, at der er en enorm skævvridning mellem kommunerne på grund af de her forskellige refusionsstatser. Som vi har skrevet i bemærkningerne til forslaget, er det i Ledøje-Smørum Kommune kun 2,9 pct. af borgerne, der er på førtidspension, men i Rødby kommune er det 14,6 pct. af borgerne, der er på førtidspension. Og det skyldes jo i meget høj grad forskellen i erhvervsstrukturen de to steder.

Er De Radikale slet ikke optaget af, at det giver en enorm social forskel mellem kommunerne, at der er så store forskelle på refusionsstatserne her, og at vi ville kunne få en meget større social udligning, hvis vi havde fuld refusion?

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Det er Det Radikale Venstre i høj grad opmærksom på. Vi mener bare, at vi skal gå andre veje til

at skabe den større grad af lighed. Det har vi faktisk også drøftet tidligere her i dag.

Kl. 16.55

Vi mener, at det er meget vigtigt, at den udligningsreform, der kommer, bliver en udligningsreform, hvor man skaber større lighed, og at de kommuner, som fru Line Barfod nævnte, bliver kompenseret ad anden vej. Vi mener ikke, at man skal gøre det ved at give 100 pct. refusion.

Formanden:

Tak til hr. Ole Glahn. Så er det hr. Kristen Touborg som ordfører.

Kristen Touborg (SF):

SF er overordnet enig i, at de nuværende refusionsstatser ikke har en hensigtsmæssig virkning, men at skrue tiden tilbage til før 1992, hvor der var fuld statsrefusion på førtidspension, er efter vores opfattelse ikke det fornuftigste svar på de nuværende skævheder, bl.a. fordi et lokalområdes økonomiske interesser i ledighedens størrelse vil blive forminsket, vel vidende at det ikke er lige let i alle egne af landet at gøre en lokal indsats. Der er nu engang forskel på mulighederne for at skabe job i højvækstområder og i lavvækstområder.

Vi vil ikke fraskrive os muligheden af at bruge refusionsstatserne aktivt til at fremme bestemte, ønskede sociale udviklinger. F.eks. foreslog vi ved forhandlingerne om en førtidspensionsreform at forøge refusionen for revalidering for at gøre revalidering til et mere aktivt instrument.

SF's opfattelse er, og så langt er vi enige med Enhedslisten, at vi vender tilbage til ens refusion på de forbundne kar, kontanthjælp, sygedagpenge og førtidspension, så kassetænkning fjernes. Men vi vil bevare muligheden for at bruge refusionsinstrumentet aktivt på områder, hvor vi ønsker at fremme en bestemt socialpolitisk udvikling.

Vi er således enige i påpegningen af problemerne, som er omfattet af Enhedslistens forslag, men mener, at vi selv har et bedre svar på løsningen. Derfor kan SF ikke støtte forslaget, som det foreligger her.

Formanden:

Tak til hr. Kristen Touborg. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne takke for debatten og især takke Socialdemokraterne, De Radikale og SF, som i

hvert fald er opmærksomme på, at der er et problem, og er åbne over for at se på, hvilke ændringer man kan gennemføre på det her område for at prøve at imødegå problemet. Det glæder mig, hvis vi kan komme videre med den debat.

I forbindelse med udligningsreformen er der jo ikke lagt op til, at der i det forslag, der kommer til reformen, skal være noget som helst med om refusionssatser, så det kommer ikke af sig selv med i udligningsreformen. Det er derfor, vi har genfremsat vores forslag.

Vi mener, at denne debat er en meget vigtig del af debatten om, hvad der sker ude i kommunerne, hvad der sker med den kommunale økonomi, både med hensyn til forskellen mellem kommuner og med hensyn til forskellen mellem mennesker. Derfor vil vi blive ved med at holde fast i, at vi skal se på refusionssatserne i forhold til den kommunale økonomi.

Det glæder mig da, at ministeren indrømmer, at refusionssatser er et styringsinstrument. Det var det måske lidt sværere for andre ordførere at indrømme. Men jeg mener, at vi kommer længe i den politiske debat, hvis man står ved, at man bruger refusionssatserne til at regulere, hvor mange folk der skal have forskellige ydelser. Det lyder ikke så pænt, men reelt er det jo det, der foregår. Det vil være bedre med en reel diskussion af det.

Det giver så en række problemer, når man gør det, især når man gør det på områder, hvor kommunerne reelt ikke har muligheder for at påvirke, hvad der egentlig sker. For kommunerne har ikke mulighed for at påvirke, hvor mange der bliver nedslidte. Det er staten som en af de store arbejdsgivere, det er regionerne, som får sygehusene, og det er de private arbejdsgivere, som i høj grad er med til at fastlægge vilkårene på arbejdsmarkedet, som gør, at alt for mange bliver nedslidte og derfor får brug for offentlige ydelser.

Mange af de mennesker, der så bliver nedslidte, skal igennem et forfærdeligt system, som opleves utrolig ydmygende af mange mennesker. Man kunne senest høre nogle af beskrivelserne i går på den konference om retssikkerhed på det sociale område, som DSI afholdt, hvor mange fortalte om, hvor forfærdeligt det er at opleve de her ydmygelser, og hvor sagsbehandlere osv. fortalte om, at folk i dag efterhånden skal have en advokat for at kunne opnå deres ret i det sociale system. Det burde jo ikke være tilfældet. Det burde være sådan, at alle borgere havde mulighed for at få det, de har ret til.

Kl. 17.00

Hvis man ønsker at bruge refusion på forskellige områder, skal der altså også være nogle reelle muligheder for kommunerne til at gøre noget, og det er der ikke rigtig i dag.

Det kan også siges omvendt: Det, at refusionen er det, der skal være styrende, og ikke lovparagrafferne, gør jo, at de steder, hvor man ikke bruger refusionssatserne, gør man ikke noget for folk. F.eks. er der jo en mulighed for, at folk, der er kommet på førtidspension, kan få et skånejob, hvis de ønsker at komme ud og arbejde lidt. Men mange får faktisk ikke den mulighed, fordi kommunerne overhovedet ikke prioriterer at bruge tid på at skaffe dem de skånejob, fordi det koster kommunekassen, og kommunerne har ikke penge til det, og fordi det koster tid for sagsbehandlere, som ikke har tid til det.

Der er faktisk mennesker, som gerne ville bidrage, som gerne ville være en del af arbejdsmarkedet, så meget de nu kan for den sygdom eller det handicap, de har, men som ikke kan komme til det, fordi man her har valgt ikke at lave en refusionssats, som skal være et incitament, og nu er folk jo kommet over på førtidspension.

Hvis det virkelig var hensynet til borgeren og ikke hensynet til økonomien, der stod forrest, så burde man jo også her have sat ind med refusion. Men det virker ikke, som om det egentlig er det, det handler om. Det virker, som om man laver en vurdering af, hvor det bedst kan betale sig at have folk henne. I nogle perioder har man syntes, at vi skulle have så mange som muligt på førtidspension, og så har man lavet refusion efter det. I andre perioder har man sagt, at vi skal have så få som muligt på førtidspension, og så laver man refusion efter det.

Vi mener i Enhedslisten, at det må være bestemt af hensynet til det enkelte menneske og en vurdering af, hvor syge de er, hvor nedslidte de er, og om de har nogen muligheder for at bidrage på arbejdsmarkedet, om folk skal på førtidspension. Så skal man i øvrigt for at forebygge, at folk kommer på førtidspension, gøre en stor indsats for at sikre, at der er ordentlige vilkår på arbejdsmarkedet, så folk ikke bliver nedslidte, og vi skal have et rummeligt arbejdsmarked, hvor der er plads til, at folk kan være der, også selv om de ikke kan yde en hundredeprocentsindsats.

Et af de andre områder, hvor vi oplever problemerne med refusion, er i spørgsmålet om sygedagpenge og kontanthjælp, hvor folk kommer

over på kontanthjælp i stedet for at være på sygedagpenge. Nogle af dem mister så fuldstændig kontanthjælpen, fordi de er gift, og så bliver de pludselig afhængige af deres ægtefælles indtægt og ryger ned i det sorte hul, hvor de slet ikke får nogen penge og kommer til at stå uden indkomst, hvilket mange overhovedet ikke havde forestillet sig kunne finde sted i et moderne og rigt samfund som det danske.

Så der er mange ting at tage fat på, hvis man ønsker, at det skal være hensynet til mennesker, der er i centrum, og derfor har vi forslaget her om 100 pct. statsrefusion. Det er vi så godt klar over vi ikke kommer igennem med, men vi håber, at det kan føre til, at vi i udvalget får debatten om, hvorvidt vi kunne få nogle bedre og mere ens refusionssatser, som flere af partierne så også har åbnet for, således at det bliver hensynet til mennesket, der er afgørende, og så vi samtidig får en bedre udligning mellem kommunerne, så vi ikke ser de her kommuner med virkelig store sociale problemer, som får det dårligere og dårligere, fordi de får færre og færre penge.

Det fik vi jo for et par år siden en beregning af fra Indenrigsministeriet, hvor man kunne se, at der virkelig var mange kommuner, der ville få en langt bedre økonomi, hvis vi lavede 100 pct. statsrefusion, og en langt bedre social fordeling af økonomien mellem kommunerne, fordi det i høj grad er de kommuner, der i forvejen har økonomiske problemer, som også lider under det refusionssystem, vi har i dag.

De ville så få bedre muligheder for og en bedre økonomi til at gøre noget for de mennesker, der har brug for noget ekstra hjælp, og kunne måske sætte tidligere ind, så de mennesker fik mulighed for at komme tilbage på arbejdsmarkedet i stedet for engang ad åre at ende på før-

tidspension, når de har været igennem hele den ydmygende række af arbejdsprøvninger osv., som man i dag skal igennem for at kunne opnå førtidspension.

Så vi vil fortsætte debatten og håber, at der kan blive opbakning til at lave nogle ændringer, som kan betyde, at det bliver retssikkerheden og hensynet til mennesker, der kommer forrest, frem for kun de økonomiske hensyn.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op-hold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 25. november 2005, kl. 10.00.

Angående dagsorden skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 17.05
